

bestående, ialtsald kun bunden ved Kirkens nuværende Tilstand.

Mosenorn: Jeg maa tillade mig at fuldstændiggjøre den ærede Ministers Udtalelse med den Tilføining: bunden ved de Regler, der foreskrives i Lovforslaget. Jeg troer, at man kan med Føie gjøre dette gjældende, da der er al Grund til at antage, at Regjeringen ved Lovudkastets Affattelse ikke har haft for Øie Andet end Kirkerne i Almindelighed. Den ærede Minister kan ikke have haft Andet for Øie (Ministeren: Jo!). Jeg beder om Forladelse, der er i § 3 forbeholdt Ministeriet en Bemyndigelse til at gjøre Undtagelse for saadanne Kirkers Bedkommende, med Hensyn til hvilke de paagjældende Bestemmelser skjøntes at være for byrdefulde. Naar den ærede Minister gjentagende har bemærket, at man ikke kan stille de samme Fordringer til Hedekirkerne som til de rige Kirker, maa jeg gjøre opmærksom paa, at naar man vil reise over paa Hederne, vil man finde, at Kirkerne her tidt ere ligesaa smukt udstyrede som i de rigere Egne. Jeg troer ikke, at man kan gaae ud fra, at Hedekirkerne ikke skulde gjøre de Fordringer, der bør stilles til dem fra Kirkebestyrelsens Side, da de, hvad angaaer Klædet paa Alteret og Prædikestolen, ere ligesaa godt udstyrede som andre Kirker, mange Steder endogsaa med Silkefløiel og Guldgalloner, og saaledes skulde gjøre Alt, hvad der forlanges af dem. Naar den ærede Minister har udhævet, at han med megen Bestemthed har hittet sig imod Udvalgets Endringsforslag, vil jeg give ham fuldkommen Ret i, at han med megen Bestemthed har udtalt sig mod flere af Udvalgets Forslag; men jeg mindes ikke, at de Forslag, der høre til de Paragraffer, som den ærede Minister nu foreslaaer at skulle udgaae, have mødt nogen bestemt Modstand fra hans Side. Naar endelig den ærede Minister har fremhævet, at man gjorde det altfor let for Kirkeieieren at tilfredsstille Fordringerne ved at tillade ham at anbringe et Kors istedetfor en Altartable, maa

jeg tillade mig at bemærke, at de fleste Altartavler i vore Landskyrker ere, som Kunstværker betragtede, af en meget ringe Værdighed, og jeg troer, at man med ringere Bekostning vilde kunne anbringe en Altartable, der var ligesaa smukt og i kunstnerisk Henseende ligesaa værdifuld som den gamle, end anbringe et Kors, naar det skulde være saaledes, at det kunde kaldes passende. Søvrigt have Altartavlerne en anden Værdi, en Art Affectionsværdi for Beboerne, det er i den Kirke, hvori de ere bleve confirmerede, hvor de vigtigste Begivenheder i deres Liv ere bleve indviede. Altartavlen i den Kirke faaer en vis Interesse for dem; men som Kunstfager have disse Altartavler tilvise ingen Værdi. Jeg troer, at naar man ser Sagen fra den Side, vil et Kors være ligesaa smukt og ikke blive billigere, saa at det ikke er for at sætte Kirkeieerne istand til at komme billigere fra det, at Udvalget har tilladt sig at foreslaae, at et Kors skal være tilstrækkeligt.

Ordføreren: Naar den ærede Minister antydede, at jeg ligesom skulde have givet ham en Anviisning til at omgaae Loven ved at sige, at han kunde gjøre saa store Forbinger til dette Kors, at der derved ikke vilde blive nogen Besparelse, da maa jeg bemærke, at det dog vilde være forunderligt at kalde det en Anviisning til at omgaae Loven, naar man udtrykkeligt henpeger til den Bestemmelse, som staaer i Loven, og i Loven staaer den Bestemmelse, at Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet „er berettiget til at træffe særlige Forholdsregler, hvorved det sikkes, at det Nye kommer til at svare til sin Bestemmelse, og Kirkens Ryddelse ikke forringes“, det vil sige, at den hverken forringes med Hensyn til det skjønt Udseende eller med Hensyn til Værdien. Da dette er Ord, som udtrykkeligt staae i Loven just paa dette Sted, er det naturligtvis ikke en Anviisning til at omgaae Loven at sige, at det staaer i Ministeriets Magt at paasee, at Kirken intet Tab lider derved.